

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobce: **V. P.**, narozen „X“,
státní příslušnost Ukrajina,
bytem „X“,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2016, č. j. MV-162175-4/SO-2015,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2016, č. j. MV-162175-4/SO-2015, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 5. 10. 2015, č. j. OAM-1661-8/ZR-2015, kterým bylo podle ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 17. 12. 2015 (dále jen „zákon o pobytu“), zrušeno žalobcovo povolení k trvalému pobytu, neboť nepobýval na Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

území Evropské unie od 28. 11. 2012 do 19. 5. 2015.

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že žalovaný neuznal jím tvrzené závažné důvody pro pobyt na Ukrajině, a to pomoc a osobní péči o nemocnou matku manželky. Aby žalovaný mohl zrušit povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu, musel by postavit najisto, že v konkrétním případě nejde o závažné důvody nepřítomnosti na straně žalobce. Význam a rozsah neurčitého právního pojmu závažné důvody však nebyl v žalobou napadeném rozhodnutí ani v rozhodnutí prvoinstančním určen. V tom žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost obou rozhodnutí správních orgánů. Bez výkladu pojmu závažné důvody nemohou správní orgány posuzovat a určovat, zda okolnosti případu žalobce lze pod tento pojem zařadit, či nikoliv. Z tohoto důvodu jsou rozhodnutí správních orgánů ve věci žalobce nepřezkoumatelná. Dále žalobce poukázal na rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 47 A 28/2013-52, z něhož vyplývá, že okolnosti spadající pod pojem závažných důvodů nemá držitel povolení k pobytu povinnost prokazovat. Povinností žalobce tak bylo pouze o závažných důvodech správní orgán informovat, což žalobce učinil. Měl za to, že pokud nepostačovaly doklady jím předložené vztahující se k nemoci jeho tchýně, měly ho správní orgány vyzvat k odstranění nedostatků či k objasnění určitých skutečností, a to tak, aby byl zjištěn stav věci podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Správní orgány tedy musely vést dokazování, aby bylo postaveno najisto, zda v případě žalobce existují závažné důvody, což však neučinily, a nesprávně došly k závěru, že u žalobce nejsou závažné důvody dány. Na Ukrajinu žalobce odcestoval dne 28. 11. 2012 na vánoční svátky a měl v úmyslu se na jaře vrátit do České republiky. Svou tchýni má velice rád, a když těžce onemocněla, cítil povinnost být v této těžké chvíli vedle ní, neboť nevěděl, zda bude ještě žít, nebo zemře. Jeho manželka měla na Ukrajině stále zaměstnání ve státní správě, kterého nemohla v té době podle služebního zákona zanechat, protože nebyla osoba, která by ji mohla zastoupit. Tak byl žalobce povinen o svou tchýni pečovat a dohlížet na ni. Po dobu hospitalizace jí nosil do nemocnice jídlo, kupoval léky a navštěvoval ji skoro každý den. Po hospitalizaci se tchýně léčila doma a potřebovala pomoc další osoby, což byl žalobce. Takto to trvalo do května 2015, kdy jim došly naspořené peníze. Manželka v práci našla za sebe náhradu a začala o svou matku pečovat. Žalobce se vrátil pracovat do České republiky. Svou tchýni však pravidelně navštěvuje. Žalobce shledává žalobou napadené rozhodnutí i nepřiměřené, neboť dochází k zpřetrhání vazeb mezi ním a Českou republikou. Pokud zákon o pobytu v otázce posouzení přiměřenosti rozhodnutí vydaného na základě ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu mlčí, neznamená to, že by se správní orgán touto otázkou neměl zabývat. Naopak je zde třeba aplikovat přímo čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Vzhledem k tomu, že se správní orgány touto otázkou nezabývaly, je jejich rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí a odkázal na žalobou napadené rozhodnutí. K námitkám žalobce uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí je řádně odůvodněno, jak požaduje ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný přezkoumatelným způsobem zdůvodnil, jak se vypořádal s námitkami žalobce a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a výkladu právních předpisů.

Posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

4. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se po řádném poučení, že může vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.
5. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 30denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
6. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Z cestovního dokladu žalobce vyplývá, že opustil území České republiky dne 28. 11. 2012 a přicestoval zpět až dne 19. 5. 2015. Dne 5. 6. 2015 převzal žalobce oznámení o zahájení správního řízení z moci úřední ve věci zrušení platnosti jeho povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu, neboť pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců. V tomto oznámení byl poučen o svých právech a povinnostech a mimo jiné i o povinnosti označit důkazy na podporu svých tvrzení podle § 52 správního řádu. Do protokolu o výslechu dne 28. 7. 2015 žalobce mimo jiné uvedl, že důvodem jeho pobytu mimo Českou republiku bylo, že tchýně má rakovinu plic a musel pomáhat manželce, která musí chodit do práce na Ukrajině, s obstaráváním péče o její nemocnou matku. Poté se vrátil zpět do České republiky, neboť potřeboval vydělat nějaké peníze, jelikož zde má zaměstnání. Na otázku, zda může doložit své tvrzení, že se musel starat o svoji tchýni na Ukrajině po celou dobu od 28. 11. 2012 do 19. 5. 2015 uvedl, že může a doloží to do 30 dnů v českém překladu. Následně žalobce doložil Výpis z medicínské karty ambulantní pacientky H. O. M., nar. „X“, hospitalizované od 20. 2. 2013 do 6. 9. 2013. Dále předložil potvrzení Správy sociálního zabezpečení Mukačevské státní oblastní administrace, že paní H. O. M. potřebuje dohled třetí osoby (nedatováno). Dále žalobce předložil zápis z konzultace ze dne 11. 9. 2013, ze kterého vyplývá onemocnění velké části pravé plíce a nedoporučení chirurgického zákroku. Žalobce ještě předložil záznam z vyšetření hrudníku paní H. O. M. ze dne 4. 9. 2013 ve kterém je uvedeno: „*Periferní carcenom pravé plíce?*“. Po doručení rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, které založil na tom, že jeho nepřítomnost byla dána péčí o nemocnou matku manželky a že po celou dobu se nemohl vrátit do České republiky. Následně bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí.
8. Podle ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu Ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území států Evropské unie Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, pokud nebyla odůvodněna závažnými důvody, zejména těhotenstvím a narozením dítěte, závažným onemocněním, studiem nebo odborným školením anebo pracovním vysláním do zahraničí.

9. Soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností žalobou napadeného rozhodnutí, která podle žalobce spočívala v tom, že se žalovaný neměl vyjádřit k tomu, co považuje za závažné důvody ve smyslu ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu. K tomu soud poukazuje na str. 3 žalobou napadeného rozhodnutí, kde žalovaný uvádí, že ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 306/2014-50, lze péči o matku manželky podřadit pod závažný důvod, pokud by bylo v řízení prokázáno, že matka manželky žalobce byla z důvodu závažného onemocnění odkázána na jeho soustavnou péči po dobu jeho nepřítomnosti na území, popř. že tuto péči nemohla poskytovat manželka žalobce, která na Ukrajině žije. Žalovaný dále konstatoval, že doklady, které předložil žalobce, takový důvod neprokazují, a ztotožnil se se správním orgánem I. stupně, že žalobce mohl v době hospitalizace matky manželky odcestovat zpět na území České republiky. Soud konstatuje, že žalovaný jasně deklaroval, že za závažný důvod považuje i důvod tvrzený žalobcem, nicméně tento důvod nebyl v řízení prokázán. Rozhodnutí žalovaného tedy není v namítaném smyslu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí.
10. Dále žalobce vytýkal žalovanému, že se nezabýval přiměřeností rozhodnutí, ačkoliv tuto povinnost mu ukládá čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“).
11. Soud předně poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které ustanovení § 174a zákona o pobytu *„stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců ...“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, dostupný na www.nssoud.cz). V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud dospěl k jednoznačnému závěru, že povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí se netýká všech rozhodnutí vydávaných podle zákona o pobytu, ale pouze některých. K obdobnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud také v rozsudku ze dne 9. 3. 2017, č. j. 7 Azs 338/2016-39, a to ve vztahu ke zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu.
12. V rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, Nejvyšší správní soud potom výše uvedené závěry doplnil, když konstatoval: *„Skutečnost, že zákon o pobytu cizinců výslovně nepředepisuje posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců do rodinného a soukromého života, na rozdíl od jiných rozhodnutí vydaných podle tohoto zákona, znamená pouze tolik, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života jako nízké, až zanedbatelné. Nelze však současně ztrácet ze zřetele, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

13. Podmínky § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu jsou tedy nastaveny tak, že ve většině případů lze předpokládat, že rozhodnutím o zrušení trvalého pobytu z tohoto zákonného důvodu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života, a tedy k porušení čl. 8 Úmluvy; takovou situaci však nelze a priori vyloučit. Čl. 8 Úmluvy je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Uvedené znamená, že pokud cizinec v řízení o zrušení svého povolení k trvalému pobytu namítá nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy, musí se správní orgány s touto námitkou vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu v dotčeném řízení vyžaduje, nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016–53, www.nssoud.cz).
14. Jak však bylo uvedeno již shora, žalobce po celou dobu správního řízení neuváděl nic, co by nasvědčovalo tomu, že rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu by mohlo být nepřiměřeným zásahem do soukromého nebo rodinného života žalobce. Z tohoto důvodu nebyli žalovaní ani správní orgán I. stupně povinni zabývat se výslovně otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí ve smyslu čl. 8 Úmluvy, a i tento žalobní bod je tedy nedůvodný.
15. Další procesní námitkou, kterou žalobce vznesl, bylo tvrzení, že měl být vyzván k doložení dalších dokladů v případě, že správní orgán I. stupně shledal předložené podklady nedostatečnými k prokázání tvrzení žalobce o nemoci matky manželky žalobce jako závažného důvodu podle ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu.
16. Soud konstatuje, že obdobnou námitkou se zabýval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 11. 2015, č. j. 9 Azs 218/2015-51, v němž uvedl (odst. 18 a 20): „Pokud jde o námitku nedostatku poučovací povinnosti správního orgánu I. stupně, ani zde soud pochybení neshledal. Stěžovatel uvádí, že nebyl poučen, že má na podporu svých tvrzení předložit důkazy a nebyl k tomuto vyzván. Nejvyšší správní soud však ověřil, že v oznámení o zahájení správního řízení ze dne 2. 5. 2013 byl v části „Poučení“ pod bodem 2 upozorněn na povinnosti dle § 52 správního řádu, tj. že účastníci řízení jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán dostal konkrétní poučovací povinnosti vztahující se k povinnosti navrhnout důkazy k prokázání tvrzení, čímž dozajista dostal i obecné poučovací povinnosti vymezené v § 4 odst. 2 správního řádu – poučit účastníka řízení o jeho právech a povinnostech..... Soud se ztotožňuje s tím, že není možné zaměňovat právo navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení dle § 36 odst. 1 správního řádu, s povinností nést důkazní břemeno dle § 52 správního řádu, i když spolu tato ustanovení bezprostředně souvisí. Jak je uvedeno shora, správní orgán I. stupně poskytnul stěžovateli řádné poučení i dle § 52 správního řádu již v oznámení o zahájení správního řízení.“
17. Tvrdil-li žalobce existenci závažného důvodu, pro který se po dobu cca 2,5 roku nemohl zdržovat na území České republiky, je třeba akceptovat takové tvrzení žalobce, včetně jeho práva poskytnout či navrhnout k tomuto jeho tvrzení adekvátní důkazní prostředky. Povinnost účastníků označit důkazy na podporu svých tvrzení vyplývá z ust. § 52 správního řádu. Toto ustanovení rovněž uvádí, že správní orgán vždy provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Ani v řízení zahájeném z moci úřední však nelze rezignovat na povinnost účastníka řízení vyplývající z ust. § 52 správního řádu. Je tomu tak logicky proto, že aktivně vyhledával důkazy o důvodech nepřítomnosti účastníka Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

řízení na území a v tomto smyslu doplňovat spisový materiál o další skutková zjištění nelze bez aktivního přístupu žalobce k jeho povinnosti obsažené právě v ust. § 52 správního řádu. Jen žalobci je známo, z jakých důvodů nebyl nad zákonem tolerovanou dobu přítomen na území, a je jen na něm, aby případné závažné důvody nepřítomnosti ve smyslu výše citovaného ustanovení zákona o pobytu v rámci řízení správnímu orgánu sdělil a svá tvrzení doložil (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2017, č. j. 8 Azs 261/2016-51; ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 306/2014-50, www.nssoud.cz).

18. Jak vyplývá ze shora uvedené rekapitulace správního spisu, žalobci se dostalo poučení o jeho povinnosti navrhnout důkazy na podporu svých tvrzení již v oznámení o zahájení správního řízení z moci úřední. Žalobce sám při svém výsledku uvedl, že předloží důkazy k celému období absence na území České republiky, což pak následně i učinil. To, že správní orgán I. stupně i žalovaný posoudili doklady jako nedostatečné z pohledu prokázání závažného důvodu nepřítomnosti na území České republiky, však již není porušením jejich poučovací povinnosti, která byla splněna dostatečně, a žalobce jí evidentně porozuměl, ale je otázkou věcného posouzení. Z tohoto důvodu soud shledal i tuto námitku nedůvodnou.
19. Soud se dále věnoval meritornímu posouzení věci, a to otázce, zda byla v případě žalobce prokázána existence závažného důvodu ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu.
20. Ze systematického a jazykového výkladu ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona jednoznačně vyplývá, že pravidlem je, že pokud cizinec pobývá nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců mimo území států Evropské unie, bude mu jeho trvalý pobyt zrušen. Výjimkou je případ, kdy cizinec v rámci správního řízení o zrušení trvalého pobytu správnímu orgánu doloží, že jeho nepřetržitý pobyt mimo území členských států Evropské unie byl odůvodněn závažnými důvody. Cizince tak tíží jak břemeno tvrzení, tak zejména i důkazní břemeno ve vztahu k doložení existence závažných důvodů pobytu mimo území členských států Evropské unie (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 5. 2017, č. j. 15 A 97/2015-49, www.nssoud.cz).
21. Obecně lze konstatovat, že péče o osobu blízkou může být jedním ze závažných důvodů ve smyslu výjimky podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu, k čemuž došly i správní soudy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 8. 2017, č. j. 6 Azs 181/2017-32; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 306/2014-50; rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2017, č. j. 3 A 127/2015-38, www.nssoud.cz), a tuto možnost nezpochybňoval ani žalovaný. Záleží ovšem na konkrétních okolnostech případu, zejména na trvalé nezbytnosti osobní péče cizince o osobu blízkou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2018, č. j. 6 Azs 201/2016-46, www.nssoud.cz). To však v daném případě prokázáno nebylo.
22. V daném případě je rozhodné, zda měl žalobce možnost se vrátit v době od 28. 11. 2012 do 19. 5. 2015 do České republiky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53, www.nssoud.cz). K tomu soud konstatuje, že veškeré lékařské zprávy, které žalobce předložil, jsou datovány v roce 2013 a nevyplývá z nich, že by žalobcova tchýně potřebovala stálou péči i v následujícím období. Sám žalobce pak ve své výpovědi i v žalobě uvedl, že důvodem návratu do České republiky byl motiv vydělání peněžních prostředků, nikoliv zlepšení zdravotního stavu jeho tchýně. Účelem trvalého pobytu však je prohloubení integrace cizince do společnosti České republiky, a nikoliv Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

poskytnutí možnosti volného přístupu na trh práce vždy, když to bude cizinec potřebovat.

23. Dále z předložených důkazů vyplynulo, že žalobcova tchýně byla více než 6 měsíců hospitalizována. Stálou péčí po tuto dobu měla zjištěnu v nemocnici a návštěvy mohly být zajištěny její dcerou (manželkou žalobce). Žalobce sám uvedl, že důvodem, proč se jeho manželka nemohla o svoji matku postarat, byla nutnost chodit do zaměstnání, což ovšem nebrání návštěvám v nemocnici. Žalobci tedy nic nebránilo vrátit se v této době do České republiky. Soud tedy zcela v souladu se závěrem správních orgánů uvádí, že u žalobce nebyl prokázán závažný důvod, pro který byl žalobce mimo území České republiky více než 12 měsíců.
24. K poukazu žalobce na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 4. 9. 2015, č. j. 47 A 28/2013-52, soud podotýká, že tento odkaz považuje za nepříhodný. V uváděném případě správní orgány rezignovaly na dokazování ve vztahu k otázce existence závažného důvodu pro pobyt cizince mimo území České republiky. Oproti tomu v případě projednávaném zdejším soudem správní orgán ve vztahu k existenci závažného důvodu pobytu žalobce mimo území České republiky dokazování provedl, ovšem existence tohoto důvodu prokázána nebyla.
25. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. Současně soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Ústí nad Labem 13. února 2019

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)